

AAL wnosi na poparcie wniesionych przez nią zarzutów o to, iż istnieje osiem podstaw dla stwierdzenia nieważności:

W pierwszej kolejności Komisja niewłaściwie oceniła w opinii skarżącego to, iż zwolnienie podpada pod charakter i systematykę irlandzkiego systemu podatkowego, a zatem nie może być uznane za pomoc.

W drugiej kolejności skarżący utrzymuje, iż Komisja nie dokonała prawidłowej analizy właściwych rynków oraz ich struktury konkurencyjnej. W okolicznościach, w których Komisja sama już wcześniej uznała brak zniekształcenia konkurencji oraz w świetle okoliczności, zgodnie z którą Rada zezwoliła na wydawanie takich zwolnień do dnia 31 grudnia 2006 r., skarżący utrzymuje, iż do Komisji należało zatem wykazanie tego, iż przeprowadziła ona gruntowną analizę gospodarczą, unaoczniającą w sposób wyraźny istniejące lub potencjalne zagrożenie zniekształcenia konkurencji. Skarżąca przedkłada zatem brak ustalenia przez Komisję tego, iż zwolnienie stanowiło pomoc.

W trzeciej kolejności skarżąca przedstawia argument, zgodnie z którym w przypadku uznania zwolnienia jako stanowiącego pomoc uznać należy, że Komisja nie omawiana pomoc nie została uznana za pomoc istniejącą oraz objętą zakresem art. 88 ust. 1 WE. Pomoc stanowiła przedmiot wiążącego zobowiązania, które zostało zaciągnięte jeszcze przed przystąpieniem Irlandii do Wspólnot Europejskich, Europejskich, a które zgłoszono w styczniu 1983 r. Ze względu na brak podjęcia dalszych działań przez Komisję do dnia 17 lipca 2000 r. określony okres dziesięciu lat został przekroczony, co przeszkodziło więc w odzyskaniu tej pomocy. W ten oto sposób skarżąca utrzymuje, iż pomoc nie może zostać uznana jako program pomocy.

W czwartej kolejności skarżąca podnosi, iż Komisja powinna była mieć na względzie wszystkie *acquis* z zakresu harmonizacji podatku akcyzowego, celem określenia, czy i w jaki sposób należy wykonywać uprawnienia zgodnie przepisami traktatu WE dotyczącymi pomocy państwa. Zaskarżona decyzja stanowi poważne naruszenie zasady pewności prawa, ponieważ podważa ona najwyraźniej zezwolenia udzielone przez Radę zgodnie z art. 93 WE, na podstawie wniosku Komisji. Ponadto, Komisja najwyraźniej nie oceniła tego, że podjęte przez Radę na podstawie art. 93 WE środki stanowiły *lex specialis*, które powinno być mieć pierwszeństwo nad jakimkolwiek niespójnym zastosowaniem przepisów dotyczących pomocy państwa. Ponadto, zgodnie z twierdzeniami skarżącego, Komisja nie zastosowała procedur, które mogła zastosować zgodnie z art. 8 dyrektywy 92/81/EWG celem rozwiązania kwestii odnoszących się do pomocy państwa lub innych zagadnień, tudzież dążyła w rzeczywistości do stwierdzenia nieważności odpowiednich decyzji Rady w ten oto kwestionując *praktyczną skuteczność* środków podjętych przez Radę.

W piątej kolejności skarżący utrzymuje, że przyjmując zaskarżoną decyzję Komisja nie uwzględniła podstawowych wymogów art. 3 i 157 WE mających na celu wzmocnienie konkurencyjności przemysłu wspólnotowego oraz zapewnienia dalszego występowania warunków niezbędnych do zapewnienia jego konkurencyjności.

Po szóste uznając, iż na pomoc składało się 20 % zwolnienia, Komisja najwyraźniej nie oceniła kilku zobowiązań podjętych przez skarżącą z zakresu ochrony środowiska oraz nie uwzględniła środków, które miałyby skutek zachęcający tożsamy z wymogiem uiszczenia znaczącego udziału podatku krajowego.

Po siódme, skarżący utrzymuje, że zaskarżona decyzja narusza zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań i pewności prawa.

Po ósme, nadmierny czas trwania postępowania na podstawie art. 88 ust. 2 WE narusza zasady dobrej administracji i pewności prawnej oraz zdaniem skarżącej jest nawet bardziej poważny, skoro Komisja jeszcze przed wszczęciem postępowania nie podjęła żadnych środków w odniesieniu do zgłoszenia z roku 1983.

Skarga wniesiona w dniu 19 kwietnia 2007 r. — Fuji Electric Holdings oraz Fuji Electric Systems przeciwko Komisji

(Sprawa T-132/07)

(2007/C 140/61)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Fuji Electric Holdings Co., Ltd (Kawasaki, Japonia) oraz Fuji Electric Systems Co., Ltd. (Tokio, Japonia) (przedstawiciele: P. Chapatte, P. Walter, solicitors)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności art. 1 lit. g) decyzji w zakresie w jakim uznaje on istnienie naruszenia zarzucanego FEH w tym przepisie po wrześniu 2000 r.;
- stwierdzenie nieważności art. 1 lit. h) decyzji;
- stwierdzenie nieważności art. 2 lit. d) decyzji w zakresie w jakim nakłada na FES grzywnę za której zapłatę jest ona odpowiedzialna solidarnie;
- stwierdzenie nieważności art. 2 lit. f) decyzji w zakresie w jakim nakłada na Fuji grzywnę za której zapłatę jest ona odpowiedzialna solidarnie;
- obniżenie grzywny nałożonej na Fuji;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania w tym kosztami poniesionymi przez Fuji.

Zarzuty i główne argumenty

Zgodnie z art. 230 WE skarżące wniosły skargę o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 24 stycznia 2007 r. (Sprawa COMP/F/38.899 — Rozdzielnice z izolacją gazową C(2006) 6762 wersja ostateczna), na podstawie której Komisja uznała, że skarżące oraz inne przedsiębiorstwa naruszyły art. 81 WE, a od dnia 1 stycznia 1994 r. również art. 53 EOG, w odniesieniu do sektora rozdzielnic z izolacją gazową (zwanymi dalej „RIG”) zawierając szereg porozumień i uzgodnionych praktyk polegających na a) podziale rynku, b) przydzieleniu ilości i zachowaniu poszczególnych udziałów rynkowych, c) przyznaniu określonym producentom poszczególnych projektów RIG (ustalaniu ofert przetargowych) oraz fałszowaniu procedury przetargowej w zakresie tych projektów, d) ustalaniu cen, e) zawieraniu porozumień w celu zaprzestania umów licencyjnych z podmiotami niebiorącymi udziału w kartelu oraz f) wymianie istotnych informacji rynkowych. Posiłkowo, skarżące wnoszą o znaczące zmniejszenie nałożonych grzywien.

Na mocy decyzji uznano, że Fuji Electric Systems (zwana dalej „FES”) brała udział w naruszeniu od dnia 15 kwietnia 1988 r. do dnia 30 września 2002 r.

FES kwestionuje jednak, że brała udział w porozumieniu i twierdzi, że nie była zaangażowana w sprzedaż RIG aż do dnia 1 lipca 2001 r., czyli około dziewięć miesięcy po tym jak Fuji Electric Holdings (zwana dalej „FEH”) zaprzestała udziału w kartelu. Zdaniem skarżących uznając, że FEH brała nadal udział w porozumieniu po zebraniu japońskich członków, które miało miejsce we wrześniu 2000 r., Komisja popełniła oczywisty błąd w ocenie, błąd co do prawa w odniesieniu do ciężaru dowodu oraz błąd co do prawa jeśli chodzi o równe traktowanie.

Ponadto Fuji twierdzi, że nie powinno uznać się jej solidarnej odpowiedzialności z uwagi na udział Japan AE Power Systems Corporation (zwaną dalej „JAEPS”) w kartelu, skoro nie miała ona możliwości wywierania decydującego wpływu na JAEPS ani nie wiedziała o zrzucaniu jej udziału w kartelu. Skarżąca twierdzi zatem, że Komisja popełniła oczywisty błąd w ocenie w odniesieniu do zarzucanego FES naruszenia.

Fuji podnosi wreszcie, że decyzja jest obciążona oczywistym błędem w ocenie jeśli chodzi o czas trwania naruszenia oraz odpowiedzialność za zarzucane JAPES naruszenie. Ponadto Komisja w niewłaściwy sposób oceniła wartość informacji przedstawionej przez skarżące utrzymując, że nie uzasadnia ona obniżenia grzywiny nałożonej na skarżące zgodnie z komunikatem w sprawie współpracy. W związku z tym Fuji twierdzi, że nałożone grzywiny powinny być w znacznym stopniu obniżone.

Skarga wniesiona w dniu 18 kwietnia 2007 r. — Mitsubishi Electric przeciwko Komisji**(Sprawa T-133/07)**

(2007/C 140/62)

*Język postępowania: angielski***Strony**

Strona skarżąca: Mitsubishi Electric Corp. (Tokyo, Japonia) (przedstawiciele: R. Denton, solicitor i K. Haegeman, prawnik)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

Skarżący wnosi o:

- stwierdzenie nieważności decyzji, w szczególności jej art. 1 do 4, w zakresie w jakim stosuje się ją do Melco i do TMT&D w okresie, w którym Melco wraz z Toshiba ponosi odpowiedzialność solidarną z tytułu działalności TMT&D; lub
- stwierdzenie nieważności art. 2 lit. g) decyzji oraz art. 2 lit. h) w zakresie, zakresie jakim odnosi się ona do Melco; lub
- zmiana art. 2 decyzji w zakresie w jakim odnosi się ona do Melco, celem stwierdzenia nieważności lub posiłkowo znaczącego zmniejszenia kwoty grzywiny, która została w niej nałożona na Melco; oraz, w każdym bądź razie;
- obciążenie Komisji i Melco kosztami, które zostały przez nie poniesione w związku z tymi postępowaniami.

Zarzuty i główne argumenty

Strona skarżąca Mitsubishi Electric Corporation (zwana dalej „Melco”) wniosła zgodnie z art. 230 i 229 WE skargę o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 24 stycznia 2007 r. (Sprawa COMP/F/38.899 — Rozdzielnice z izolacją gazową C(2006) 6762 wersja ostateczna), na podstawie której Komisja uznała, iż skarżący oraz inne przedsiębiorstwa są odpowiedzialni za naruszenie art. 81 ust. 1 WE, a także wraz z dniem 1 stycznia 1994 r. art. 53 EOG, którego to naruszenia dopuścili się w sektorze rozdzielnic z izolacją gazową (zwanymi dalej „RIG”) poprzez zawarcie szeregu porozumień i uzgodnionych praktyk polegających na a) podziale rynku, b) przydzieleniu ilości i zachowaniu poszczególnych udziałów rynkowych, c) przyznaniu określonym producentom poszczególnych projektów RIG (ustalanie ofert przetargowych) oraz manipulowanie procedurą przetargową w zakresie tych projektów, d) ustalanie cen, e) zawieranie porozumień w celu zawieszenia umów licencyjnych zawartych z podmiotami niebiorącymi udziału w kartelu oraz f) wymianie istotnych informacji rynkowych. Posiłkowo, skarżący wnoszą o umorzenie lub zmniejszenie nałożonych na niego grzywien.